

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 55.929 van 19 oktober 1995
in de zaak A. 63.123/VII-13.088.**

In zake : Hervé STEENHUYSE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FRANCIS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Koning Leopold I-straat 18

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Hervé STEENHUYSE op 3 april 1995 ingediend heeft om de schorsing te vorderen van het besluit van 6 februari 1995 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen het besluit van 4 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende weigering van de milieuvergunning om een kippefokkerij, gelegen te Wingene, Ondankstraat 1, uit te breiden met 40.000 opfokpoeljen in 2 stallen, 50 m³ vaste mest en 10 m³ spoelwater, 40 ton krachtvoer in 2 silo's en 12 kW elektromotoren, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 1995
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 september
1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. FRANCIS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat J. BOSSUYT
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het proce-
durereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en
dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig
nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij in haar tweede middel o.m. aanvoert dat het bestreden besluit steunt op foutieve motieven; dat zij in dit verband betoogt :

"Aangezien de Minister een element tot afwijzing van het beroep afleidt uit de overweging :

'Dat deze stallen volgende afmetingen hebben : 54 m op 14 m; Dat dit een oppervlakte van 1512 m² vormt; Dat volgens de algemeen geldende landbouwnormen in deze stallen zo'n 65.000 opfokpoeljen kunnen gehuisvest worden; Dat bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag rekening moet gehouden worden met de maximale stalcapaciteit; Dat deze beduidend hoger is dan de aangevraagde 40.000 opfokpoeljen; Dat, indien gerekend wordt met de maximale stalcapaciteit, er een MER zou moeten opgesteld worden; Dat de op de hoorzitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie aangehaalde verklaring dat deze lage bezetting om sanitaire redenen gekozen werd niet aannemelijk is gelet op de grote orde van deze investering in niet functionele overcapaciteit';

...
Aangezien tenslotte de Minister de hem opgelegde zorgvuldigheidsplicht schendt, wanneer hij een mogelijks latere inbreuk op de toe te stane vergunning aanwendt als reden om thans a priori een vergunning te weigeren;

Dat immers, als en in zoverre ooit lastens verzoeker geen inbreuk mocht worden vastgesteld op hem te verlenen vergunning, hiertoe de geëigende middelen ter beschikking staan, doch zulk argument alleszins niet in aanmerking kan genomen worden als een zorgvuldig afgewogen motivering tot weigering van een milieuvergunning";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota m.b.t. dit middel enkel stelt dat het bestreden besluit uit formeel oogpunt voldoende gemotiveerd is; dat het middel echter de materiële motiveringsplicht betreft;

Overwegende dat uit de door de verzoekende partij aangehaalde passus uit de aanhef van het bestreden besluit lijkt te moeten afgeleid worden dat de gevraagde uitbreiding van de inrichting van de verzoekende partij met inzonderheid 40.000 opfokpoeljen mede wordt geweigerd omdat de maximale capaciteit van de twee

stallen waarin die dieren zullen worden ondergebracht "beduidend hoger" is dan 40.000 stuks; dat echter niet direct valt in te zien -daargelaten de vraag of die "vaststelling" in feite correct is- waarom "bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag rekening moet gehouden worden met de maximale stalcapaciteit"; dat het bestreden besluit er lijkt van uit te gaan dat dit zo zou zijn teneinde uit te maken of al dan niet een milieueffectenrapport vereist is; dat de verwerende partij, noch in het bestreden besluit, noch in haar nota, aanduidt welke decretale of reglementaire bepaling haar toelaat dergelijke conclusie te trekken; dat het, zeker in het raam van een kort geding, niet de taak van de Raad van State is naar die bepaling op zoek te gaan; dat de desbetreffende motivering bovendien dubbelzinnig is, gelet op het gebruik van het woord "indien"; dat het derhalve goed mogelijk is dat de verwerende partij de vergunning weigerde omdat zij ervan uitging dat de verzoekende partij meer opfokpoeljen zal gaan exploiteren dan aangevraagd; dat dit geen aanvaardbaar weigeringsmotief lijkt te kunnen zijn; dat dit eerder een kwestie is van toezicht op de naleving van de vergunning en van de milieuvergunningswetgeving; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, de verzoekende partij onder meer aanvoert :

"Dat tenslotte verzoekers' echtgenote ingevolge medische redenen niet meer bij machte is om voor het onderhoud van de melkkoeien in te staan, derwijze dat dit verzoeker noopt om het wegvallen van het inkomen uit de exploitatie van runderen te vervangen door een inkomen, behaalt uit de opfok van poeljen;

Aangezien in casu verzoeker, teneinde een leefbaar bedrijf te handhaven, absoluut nood heeft aan de uitbreiding van zijn bedrijf met 40.000 opfokpoeljen;

Dat uit de winstberekening betreffende de nieuwe exploitatie, opgesteld door accountants HOOFT-JANSSEN-CLARIE (stuk 10), blijkt dat verzoeker uit deze bijkomende exploitatie een netto-winst na aftrok

der bedrijfskosten, financiële kosten en afschrijvingen behaalt van 300.884 Fr.;

Dat hierbij dient gevoegd te worden, een bruto-inkomen van 590.276 Fr. hoofdens de exploitatie van cultuurgronden (cfr. ook stuk 10), alsmede een geraamd semi bruto-inkomen uit de exploitatie van 19.600 legkippen ten bedrage van 392.000 Fr. (20 fr. per legkip);

Dat inderdaad de opbrengst uit poeljen en legkippen van jaar tot jaar sterk kan variëren, doch bij eigen opfok een gemiddelde semi bruto-winst van 20 à 25 Fr. kan aangehouden worden (cfr. winstberekening accountant, stuk 10; cfr. ook fiscaal barema, p. 105, stuk 11);

Dat dienvolgens verzoeker, na de uitbreiding der 40.000 opfokpoeljen, er volgens hogervermelde raming erin zal slagen een inkomen te verwerven van 1.293.160 Fr. (deels bruto, deels semibruto, deels netto, en alleszins voor belastingen), hetgeen een absoluut minimum is voor een leefbaar landbouwbedrijf;

Dat hierbij dient opgemerkt te worden, dat, ondanks de stijging der exploitatiekosten doorheen de jaren, de prijs der eieren in de periode 1970 tot 1994 praktisch ongewijzigd is gebleven (stuk 12);

Dat dienvolgens het inkomen van in casu verzoeker slechts op peil kan gehouden worden mits uitbreiding, zeker na het wegvallen van de runderexploitatie;

...
Dat het nadeel daarenboven moeilijk en zelfs onmogelijk te herstellen is, wanneer verzoeker zou moeten wachten tot de afloop van de normale annulatieprocedure, gezien de schade voor hemzelf, ... achteraf nooit meer kan gecupereerd worden";

Overwegende dat de verwerende partij hier ten onrechte tegen inbrengt dat die uiteenzetting niet concreet en specifiek is; dat zij evenmin op goede gronden aanvoert dat het ingeroepen nadeel louter financieel zou zijn; dat de verzoekende partij immers betoogt dat de leefbaarheid van haar bedrijf op het spel staat;

Overwegende dat de verwerende partij tenslotte tevergeefs inroept dat "zelfs indien een schorsing zou worden uitgesproken, en zelfs indien nadien een vernietiging zou volgen, verzoeker op dat ogenblik nog steeds niet over een milieuvergunning zal beschikken voor uitbreiding van haar inrichting, zodat er dan ook

in werkelijkheid niets zal gewijzigd zijn aan de thans bestaande toestand. Nadien zou nog steeds een voor verzoeker gunstige beslissing dienen te komen voor wat betreft de milieuvergunningsaanvraag"; dat immers de schorsing van een bestuurshandeling, wat de uitvoering of de toepassing ervan betreft, voorlopig dezelfde uitwerking heeft als de vernietiging ervan; dat de schorsing met het gezag van een rechterlijke uitspraak vaststelt dat het tegen het bestreden besluit aangevoerde en uit de schending van de wet afgeleide middel ernstig is, met als gevolg dat de verwerende partij die opgetreden is als orgaan van actief bestuur, veel meer dan op grond van het vernietigingsberoep alleen, ertoe aangezet wordt om in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, de zaak opnieuw te onderzoeken en, in voorkomend geval, de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw op de vergunningsaanvraag te beschikken;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 6 februari 1995 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting waarbij het beroep van Hervé STEENHUYSE tegen het besluit van 4 augustus 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende weigering van de milieuvergunning om een kippefokkerij, gelegen te Wingene, Ondankstraat 1, uit te breiden met 40.000 opfokpoeljen in 2 stallen, 50 m³ vaste mest en 10 m³ spoelwater, 40 ton krachtvoer in 2 silo's en 12 kW elektromotoren, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit bevestigd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien oktober
1900 vijfennegentig, door de VIIe kamer, die was samen-
gesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DE SLOOVER,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. DE SLOOVER.

J. VERMEIRE.